

Grotesc ~ O gotic Epic

de GE Graven

Capitolul XVI

Lazăr zăcea pe un pat de pânză de sac umplută cu fân; totuși, capul îi era în altă parte - în un corp familiar, dar nemărginit de vise. Și era perfect conștient că, în cazul în care un vis s-ar transforma într-un coșmar, s-ar putea trezi cu ușurință suficient de tare pentru a evoca un peisaj oniric mai plăcut. Totuși, poate, într-o schimbare ciudată de percepție, Lazăr a înțeles că singurul coșmar din care să se trezească era realitatea închisorii sale în spatele unei uși rudimentare. Odată cu aceasta, s-a cufundat și mai adânc în visul său. La urma urmei, stătea singur, pe creasta unui deal acoperit de iarbă, auzind păsările cântătoare și bucurându-se de căldura soarelui de vară.

Verde strălucitor pe un fundal albastru intens - dealurile line și cerul întins se întindeau în toate direcțiile. Privind în jur, abia atunci a zărit castelul, așezat pe dealul din spatele lui. Clădirea îngustă și lată se înălța spre ceruri, străpungând orizontul verde și albastru cu o nuanță strălucitoare de alb. Multele fațete ale zidurilor sale eșalonate și terasate păreau complet netede, neavând ferestre sau uși. Se ridică în picioare și se îndreptă spre el, privind înapoi o singură dată, ca și cum, din întâmplare, ar fi putut zări corpul său, dormind încă într-un pat de fân în timp ce se aventura departe de el.

Apropiindu-se de latura îngustă a edificiului, a descoperit o singură ușă albă, abia vizibilă printr-o crăpătură umbroasă ce se întindea de-a lungul perimetrului cadrului său. Lazarus a deschis ușa pentru a dezvălui un hol întunecat, care ducea înăuntru. Asemenea celor din Benionul Abației.

Tunelul, pietrele sale de zid erau gri ca niște catacombe și străluceau de umezeală; și același miros dulce de putrefacție plutea în aerul umed. Curiozitatea l-a înțepat; și s-a strecurat afară cu pupile mereu umflate, urmând șerpuirile și cotiturile coridorului neluminat. Picioarele îi erau ca gheața pe dalele umede ale coridorului. În timp ce ocolea un alt colț, înlemnii și își ciuli urechile pentru a auzi țipete îndepărtate și răsunătoare. În fața lui, o secțiune de iluminat steagurile îl chemau cu o strălucire blândă.

Pentru Lazarus a fost în întregime un vis – a urmat lumina pentru a descoperi o intrare. S-a uitat după colțul acesteia și a văzut o cameră mare plină de oameni. A pășit înăuntru, fără să atragă atenția odată cu sosirea sa, în timp ce evalua împrejurimile – era ca și cum prezența sa nu ar fi avut nicio importanță pentru evenimentele din cameră. A absorbit împrejurimile: soldați sumar îmbrăcați cu săbii late, mărginiți de pereți luminați de torțe; iar în fața lui, un bărbat în robe și cu glugă completă stătea în spatele unei mese asemănătoare unui altar, ținând în mână o... baston înalt lângă el. Lazăr și-a dat seama imediat că era un fel de preot. Lazăr a căutat trăsături subtile care ar putea dezvălui forma feței sale, dar a găsit doar o umbră neagră sub glugă. Cu toate acestea, suprafața mesei de piatră era în mod clar vizibilă. vizibilă, cu fața sa pârjolită și întunecată, dezvăluind poate prezența anterioară a unor incendii frecvente. Era neagră - chiar mai neagră decât tortul de sculpturi acoperite de funingine, care împodobeau odinioară pereții catacombelor abației. S-a uitat în spatele altarului și spre un bărbat care a apărut brusc lângă preot, arătându-se ca un individ mare, gol și nerușinat, privindu-l insistent pe Lazăr.

„Scoateți-l afară!” , a strigat preotul spre intrare.

Eljo s-a întors brusc și a descoperit doi soldați care se grăbeau să intre în cameră, un prizonier slăbit și gol. Lazarus a făcut un pas înapoi și și-a înclinat capul, încercând să deslușească o explicație din suferința continuă a bărbatului transpirat . Și era sălbatic, alături de răpitorii săi; lovea și sufla, scotea spume din buze, își dădea ochii peste cap și își arunca cu prapuz cap osos și fără păr. Cei doi soldați l-au oprit pe bărbat în mijlocul camerei, l-au pus în genunchi și i-au desfăcut brațele, întinzându-l pe loc.

„Trebuie îndreptat”, a exclamat preotul fără chip, lovind cu bastonul în podeaua de piatră.

„Făcută corect?”, a întrebat Lazăr.

Preotul s-a întors și l-a informat: „Trebuie vindecat.”

Lazăr s-a uitat la bărbatul nerușinat de lângă preot, care doar a dat din cap în timp ce îl privea rece . Lazăr s-a întors și s-a întrebat cu voce tare: „Reparat?”. Înainte însă să poată găsi privirea bărbatului sălbatic , un soldat voinic a lovit o sabie lată și i-a tăiat capul, rostogolindu-l pe podea lângă Lazăr. Acesta a sărit într-o parte, plimbându-și privirea între capul singuratic și trunchiul său inert, pe care cei doi soldați încă îl țineau strâns la loc.

Imediat, doi pitici obezi, complet îmbrăcați în piei de animale, au intrat în cameră. Unul purta un cuțit de sculptat curbat; iar celălalt mânua un ciocan de zidar și un țep lung de fier. Piticul cu cuțitul s-a repezit spre cadavru și a cioplit felii de carne din ciotul gâtului, nivelând tăietura unghiulară a sabiei late. Celălalt bărbat scund a luat capul mortului și l-a dus spre partea din spate a trunchiului.

Apoi, cei doi pitici au lucrat ca unul singur; primul bărbat s-a aplecat și și-a pus mâinile pe genunchi, permițându-i celui de-al doilea bărbat să se urce pe spatele lui, cu capul și ciocanul încă în mână. Piticul de sus și-a așezat capul pe spate pe trunchi, i-a deschis gura și a înfipt țepușa de fier prin limbă, fixând capul în siguranță pe corpul său. Și, la fel de repede cum au apărut, cei doi pitici au părăsit camera.

Amorțit, Lazăr s-a întors din fața grotescului și l-a interogat pe preot.

"De ce?"

La care preotul a răspuns calm: „A fost un diavol; era frânt, dar acum este reparat.”

„Reparat? Nu; e stricat!”, a strigat Lazăr. „E mort!”

„Nu-l mai tulbură pasiunile sale nebunești”, a explicat preotul. „Este împăcat cu sine însuși. Acum e liniștit.”

„Are capul pe spate! Cum este fixat?”

Pentru o clipă, preotul fără chip s-a holbat doar la Lazăr. Apoi a dat din cap pe sub glugă înainte de a i se adresa: „Văd că și tu ești cuprins de o pasiune sălbatică – la fel de frânt.” A arătat spre Lazăr și s-a întors către soldați. „Reparați-l și pe el.”

Un soldat masiv, cu o sabie lată pătită de sânge, păși spre el când Lazarus se retrase încet, bâlbâind: „Nu; sunt deja în stare de rău. Adică; nu sunt ...”

Lazăr se întoarse și fugi din cameră; străbătea holul negru de unde venise, când descoperi brusc că șerpuielile și cotiturile odinioară familiare ale coridorului se schimbaseră acum. Și cu fiecare colț rotunjit, cu fiecare pasaj ramificat, tot mai multe artere divergeau, ca și cum holul ar fi explodat într-o rețea de tuneluri care, împreună, formau un labirint negru aparent inevitabil. Și fiecare nou pasaj părea să includă și mai multe trepte decât cea dinaintea lui, ca și cum fiecare direcție a lor îl ducea doar mai sus și mai adânc în marele castel alb. Și exact când își amintea de pașii grăbiți și strigătele soldaților, în timp ce erau urmăriți prin catacombele Abației. Acum auzea sunete similare ale gărzilor care îl urmăreau. În mintea lui, însă, știa că doar visa, întrucât trupul său era în altă parte – undeva departe de el – sigilat în spatele unei uși rudimentare, într-o liniște mormântală și odihnindu-se nemișcat, așa cum ar putea face poate un cadavru în Cripta lui Baston .

Cu toate acestea, Lazarus a țâșnit după un alt colț și a descoperit o ușă aspră, cu chingi de fier, prin care s-a strecurat repede și s-a închis înăuntru, chiar dacă o ceată de oameni Soldații au trecut în valuri pe lângă el, pașii lor împutinându-se în depărtare. Lazăr s-a prăbușit în ușă și a oftat.

„Nu trebuie să fii aici”, șopti o voce gâfâită din spatele lui.

Un Lazăr, uimit, s-a întors repede. În fața lui, în camera mică, închisă și aglomerată, o un bărbat zăcea într-un pat cu stâlpi, cu un cearșaf tras peste el, expunându-i doar capul. Și sub el La strălucirea unei lămpi cu ulei din apropiere, Lazăr a descoperit trăsăturile familiare ale feței bărbatului.

„Cum ai putut fi... aici... și acolo în același loc?” a întrebat Lazarus, arătând spre direcția din care a venit.

„O, nu, nu am fost eu. Ne favorizăm foarte mult unul pe altul la înfățișare”, a dezvoltat bărbatul, cu o voce bolnăvicioasă și goală. „E fratele meu malefic, pe care l-ai văzut stând lângă preot. Și te va ucide când te va găsi. Nu ești în siguranță aici. Va veni; vine întotdeauna aici.” A căzut într-o criză de tuse, eructând în timp ce gemea, și a tras cearșaful și mai tare la gât, ca și cum ar fi fost brusc înghețat până în măduva capului.

„Ce s-a întâmplat cu tine?” , a întrebat Lazăr, pășind înainte.

„Sunteți amabil, tinere domn. Sunt mai bine acum – mai bine decât eram. Totuși, trebuie să plecați, ca nu cumva să vină după dumneavoastră așa cum a venit după mine.”

Lazarus se întoarse spre ușă cu toată intenția de a pleca când auzi zgomotul tot mai puternic al unor pași grei și poate aceleași zgomote ale soldaților pe care le evitase odinioară. Se apropie de bărbat în timp ce acesta scana camera. „Există vreo altă cale de ieșire de aici?”

„Trebuie să te ascunzi”, a răspuns bărbatul; „Vine după noi!” S-a rostogolit spre partea îndepărtată a patului și s-a îndreptat așezat, cu spatele palid spre Lazăr, în timp ce se uita peste umăr și îl certa. „N-ar trebui să fii aici, să mă trezești din somn! Și totuși, iată-te!”

Strigăte afară; ușa zăngănea, ca și cum ar fi fost pumni care băteau.

„Și acum trebuie să te ascund de el! Vino!” , exclamă el, ridicându-se în picioare și întorcându-se. Și când bărbatul gol s-a uitat complet la Lazăr, Eljo a simțit ca și cum i s -ar fi topit măruntaiele; căci întregul trunchi al bărbatului era complet gol și complet eviscerat. al organelor sale — spațiul gol dezvăluia doar un pântec coasat și căscat de țesut roșu care strălucea în lumina lămpii din cameră . Bărbatul gol pe dinăuntru se năpustea în jurul patului și arăta în interiorul cavității sale. „Grăbește-te! Trebuie să te ascunzi!”

Lazăr s-a îndepărtat de el, chiar dacă ușa continua să bată. „Înăuntru?”

„Nu; arată-mi în altă parte.”

„Nu există altă parte! Acum, intră înăuntru și te voi salva de el!”

Era ca și cum scândurile ușii zdrăgăneau de vuietul unei întregi armate; și

Lazarus a admis, băgându-se ușor în cavitatea caldă și umedă a bărbatului.

Odată ajuns înăuntru, Lazăr ar fi putut arăta ca un marsupial în marsupiul mamei sale , privind din carapacea omului. Acum, împreună cu Lazăr, bărbatul însărcinat se întoarse și păși spre peretele din spate al camerei, apropiindu-se de o singură fereastră deschisă care oferea o vedere asupra cerului noapții.

„Dar n-am văzut nicio fereastră pe perete”, a remarcat Lazăr. „Și lumina zilei nu mai este? Cum este posibil?”

„Taci”, îl certa bărbatul în șoaptă, „ca să nu ne descopere! Ne vom ascunde afară, iar el s-ar putea să creadă că e goală în cameră.” Și în timp ce bărbatul se urca pe pervazul ferestrei , Lazarus zări pământul, care părea la fel de departe de el ca înălțimea numeroaselor trepte combinate.

că urcase anterior înainte de a găsi camera goală a bărbatului. „Ne vom spânzura și nu vom mai vedea nimic. Nu va descoperi pe nimeni înăuntru și își va continua căutarea în altă parte”, a adăugat bărbatul, lăsându-se să se atârne de zidul exterior al castelului, având doar degetele ca să le împiedice să cadă.

„În altă parte?” întrebă Lazarus; se mișcă, doar ca să-și simtă aripile prinse complet în coastele bărbatului .

„Liniștește-te! Sșș!” a șuierat bărbatul, când sunetul unei uși care se trânti făcu aluzie la intrarea reușită a fratelui malefic .

Lazăr și-a ținut respirația, auzind cuvintele lătrate ale geamănului malefic al omului bun, care spunea: „«Arestați-l; fără săbii! Îl vreau pe băiatul ăla zdrobit — nevătămat!»” — ceea ce, pentru el, era chiar vocea bărbatului care striga, căpitanul Bourne.

Auzind haosul de dincolo de fereastră, lui Lazarus i s-ar fi putut părea că soldații au jefuit fiecare colț al camerei. Apoi a urmat o nouă tăcere, sugerând că, poate, echipa de căutare plecase mai departe.

Brusc, vocea amenințătoare a căpitanului Bourne a strigat de sus: „Așadar, iată-te, cu Jonah în burtă.”

„Nu trebuie! Te implor, frate! Ajută-mă să intru pe fereastră! Nu pot să mă țin pe amândouă.”
S.U.A!”

„E timpul, frate. Nu ești bine pus la punct — ceva nu e în regulă cu tine.”

„Ajută-mă! Am căzut...”

Lazarus a aruncat un braț din corpul omului gol, încercând să se agațe de margine, chiar în momentul în care aceasta cădea de pe el. S-a prăbușit spre pământ, încă blocat într-o cușcă de coaste.

TRONC! A lovit pământul cu o putere, chiar încât i-a furat suflul; totuși, s-a târât afară din carapacea sfărâmată a omului, încercând să-l trezească. „Trebuie să

„Fugiți! Grăbiți-vă!” Totuși, omul cel bun era mort. Lazăr s-a oprit să reflecteze asupra cumplitudinii întâmplărilor ca pe niște simple prevestiri ale unui coșmar – și că poate ar putea scăpa de moment trezindu-se cumva.

„GRRR!” Lazarus se întoarse și zări un câine mare și roșu lângă el, care își alerga coada. Se ridică încet, iar fiara nerușinată se opri brusc și se întoarse, ca și cum l-ar fi observat brusc. Apoi se strecură înainte și se opri. Sub lumina stelelor, Lazarus îi văzu trăsăturile bolnăvicioase - ochii îi lăcrimau; gura îi făcea spume; picioarele îi clătinau, iar părul său purpuriu părea unsuros și încâlcit. Era ca o Moarte patrupedă, care refuza să se accepte pe sine. Fiara îl imploră pe Lazarus, din mințile ei, arătându-și colți ruși și putreziți: „Domnule amabil, trebuie să te sărut pe gât. Te implor; te rog ajută-mă.” să fie bine.”

„Eu... iartă-mă; eu... nu pot”, mormăi Lazarus, dând înapoi în timp ce se retrăgea din fața câinelui care, evident, murea. Îi căută locul și se găsește pe un deal pustiu, fără nicio urmă de castel alb. Și nu erau copaci; nimic nu se ivea evident, în afară de un peisaj de dealuri aparent nesfârșite care se întindeau sub un cer negru întins - și de fiara bolnavă din fața lui.

„Dar trebuie”, insistă animalul din gând. Șchiopătând înainte, reducând distanța dintre ei, arătându-și tot mai mulți dinți stricați. „Am nevoie doar de un singur sărut.” Trebuie să ai încredere în mine; voi fi blând.

Lazarus clătină din cap. „Nu, nu pot. E ceva în neregulă cu tine – și cu ceea ce îmi ceri.”

„Nimic nu e în neregulă. Un sărut și mă voi vindeca.”

„Și ce se va întâmpla cu mine după aceea?”, a întrebat Lazăr, făcând un pas înapoi repede. Fiara a început să alerge după el, gândind cu voce tare: „Vă rog să-mi împrumutați o parte din gât pentru un simplu sărut, domnule drag.”

Lazăr s-a întors și a zburat. A sărit în aer și și-a întins aripile, țintind spre cerul serii.

Câinele morții l-a urmat; nu a început să alerge, ci a continuat să meargă îndeaproape în spatele lui, repetând cuvintele din minte: „Gâtul dumneavoastră, domnule?”

Lazăr și-a bătut aripile și nu a câștigat altitudine. Iar și iar, a sărit înainte, zbatându-se aripile sale și se ridică din nou în picioare, arătând ca o pasăre cu aripile tăiate, încercând să zboare. Lui Lazarus i se părea că aerul își pierduse tensiunea, făcând aripile sale incapabile să se ridice semnificativ. Și se uită furiș în spatele lui pentru a vedea câinele încă îl urmărea; totuși, fiara acum tropăia drept pe spate – mergând drept.

„Gâtul dumneavoastră, domnule?”

Lazăr și-a retras aripile și a început să alerge. Peste dealuri, a fugit de fiara grotescă, dar nu a câștigat teren – era ca și cum aerul s-ar fi transformat în gel; sau ca și cum ar fi traversat apa. Nu a găsit niciun loc discret în care să se ascundă sau o cale dreaptă de urmat, deoarece pământul se întindea la nesfârșit, neuniform și în toate direcțiile. Și pentru el,
Cea mai supărătoare idee dintre toate era că nu visa – că nu se putea pur și simplu trezi din clipa aceea, care părea, în toate privințele, un coșmar necruțător.

Din nou, se întoarse și descoperi că câinele țepăn devenise acum preotul cu glugă pe care îl rechemase din castelul alb.

„Gâtul dumneavoastră, domnule?” a strigat preotul, alergând după el cu bastonul său înalt. „Repară-l.”
„eu!”

„Nu!” scuipă Lazăr. „Lasă-mă în pace!”

„Nu!”, a repetat bărbatul în robă. „Repară-mă!”

Încă mergând cu pasul său liber, Lazarus l-a văzut pe bărbat trăgându-și gluga pentru a dezvălui chipul familiar, care aparținea tot fraților gemeni – acum erau trei.

S-a împins înainte, sprijinindu-se în vânt, care era ca apa, până când mâinile îi ajunseră aproape de pământ. Apoi s-a apucat de iarbă și s-a tras înainte în timp ce alerga, folosindu-și brațele ca pe două picioare. Cu fiecare nouă mișcare a picioarelor, zgâria pământul cu degetele, trăgând pământul tot mai repede sub el. Din nou, el aruncă o privire în spate și descoperi distanța tot mai mare dintre el și preot. Apoi s-a repezit, sprijinindu-se solid în patru labe, pentru a galopa peste dealuri și a croi o potecă înainte, chiar în timp ce a văzut o schimbare bruscă a trăsăturilor feței sale - un bot lung i-a ieșit în câmpul vizual. Și, ca un câine sălbatic, a zburat în vânt.

BUF-PLOȘ! Lazarus se sări din pat în timp ce torțele și soldații înarmați umpleau camera și îl înconjura. Și, într-un eveniment aparent vag și general, Lazarus se trezi legat și dus rapid afară din cameră. Bărbații îl traseră printr-un coridor, care ducea mai departe de ușa gropii și spre inima castelului.

Rânduri de soldați gata de plecare îi înșirau calea prin pasajul neîntrerupt, urcau pe o scară în spirală și intrau într-un coridor mai larg la nivelul doi. Escortele sale l-au condus pe Lazarus printr-o intrare arcuită. În timp ce trecea, mirosul combinat de fân, transpirație, urină și sânge devenea mai distinct; iar Lazarus își încreți nasul ca Eljo.

În cele din urmă, a văzut cum pereții se desprind, dezvăluind o vastă incintă – o sală mare cu ziduri înalte și un tavan boltit. Bărbații l-au dus în centrul sălii și

i-a ordonat să rămână acolo, în timp ce li se alăturau camarazilor lor soldați, care stăteau lângă zidurile perimetrice. Iar intrarea lui Lazăr a declanșat o serie de șoapte și gâfâieli care s-au răspândit în toată sala, numeroasele zgomote amestecându-se într-un singur sunet care ar fi putut semăna cu șuieratul neîncetat al unui șarpe monstruos. Lazăr a examinat marea sală și masele sale adunate.

În stânga lui, femeii disperate și copiii îngroziți se înghesuiau laolaltă în fața unei serii de arcade. În compania lor, a zărit chipul familiar al valetului, care venise să -l servească, dar pe care îl trimise cu carne, în schimb. Cu toate acestea, nu a văzut-o pe spălătoreasă sau pe cele trei servitoare ale ei. Și dincolo de servitori și copii, a observat un rând de soldați, care își întindeau capetele pentru a-l vedea mai bine.

În fața lui, o platformă ridicată, asemănătoare unei scene, se întindea din perete, pe care stăteau și ședeau, aranjate asemănător unui cor, mai multe rânduri de bărbați. Unii erau cavaleri, în costume de gală, iar alții purtau robe demnitare; totuși, majoritatea erau îmbrăcați în ținute modeste. Complet în fața lor, o masă lungă, cu multe picioare, se afla și ea pe platformă. O față de masă zdrențuită și ciufulită acoperea o treime din suprafața ei, excesul revărsându-se pe lespezi. Pete și pete maronii pătau fața, oferind semne de sânge aruncat de săbiile legănate. Partea expusă a blatului mesei era plină de căști, lame și alte obiecte diverse.

În capul mesei, în dreapta, un bărbat ședea pe un scaun sculptat elaborat și parțial rupt, cu picioarele încrucișate, tălpile ridicate și cizmele pătate de sânge sprijinite pe masă. Pentru Lazarus, prezența sa impunătoare și privirea sa pătrunzătoare sugerau identitatea absolută autoritate — era singurul bărbat care stătea la masă. Bărbatul era de o statură considerabilă, cu ochi foarte depărtați, obraji lați și barbă deasă. Șuvițele groase de păr îi zăceau lipite de cap, ca și cum ar fi fost comprimate de transpirația unei căști. Purta un bandaj pe brațul drept, iar în mâna sănătoasă ținea un pergament. Per total, postura și comportamentul său erau cele ale unui om tulburat, cu gândurile tulburate de o distragere bruscă.

La dreapta lui, rânduri de arbaletisti pregătiți se aliniau în fața unor coloane masive de lemn, distanțate uniform, care mărgineau un zid înalt. O intrare mare se afla în centrul zidului; iar tocul și ușile duble cu chingi de fier erau lovite și curbate. Ușile stăteau închise inegal, oferindu-i lui Lazarus o privire asupra cerului nopții; și el a zărit cea mai înaltă curba unei semilune care îl privea de peste creasta unui zid de apărare.

„Niciodată cerul nu păruse atât de aproape, și totuși atât de îndepărtat”, a dedus el.

S-a uitat în spate și spre intrarea în hol de unde venise, ca să vadă

la fel de aglomerat de soldați; totuși, peretele din spate alăturat stătea nepăzit, cu doar așternuturi de pânză de sac umplute cu fân îngrămădite la baza sa. Pe fața zidului, existau Atârna un aranjament de tapiserii vechi, brodate cu insigne și steme colorate . Totuși, tapiseriile erau prezentate într-o formă atât de simetrică încât dezvăluiau un punct gol între ele - o zonă care părea să ceară a fi acoperită, deoarece era o regiune cu pietre de zid de culoare mai deschisă.

„Lazăr Gogu; așa spui că ești?”

Lazăr s-a întors și l-a văzut pe bărbat stând în picioare, cu pergamentul încă în mână.

„Sunt Lordul Hugon; dețin autoritatea domnitoare asupra acestor ținuturi.”

„Doamne!” Lazarus îl salută cu o plecăciune adâncă. Se ridică să-l vadă pe Hugon. examinând pergamentul cu ochi iscoditori.

În timp ce citea, Lazăr l-a văzut cum își înclină capul; își strânge buzele și ridică sprânceana; își ridică capul și îl privi cu o privire.

La care Lazăr a dat din cap și a răspuns scurt: „Doamne!”

„Așa spui și tu”, trâmbiță Hugon. Se întoarse în spatele lui și chemă, din aranjamentul asemănător unui cor, un demnitar îmbrăcat în robă. În timp ce bărbatul se așeza la masă, Hugon și-a îndreptat pergamentul spre Lazăr, adăugând: „Și astfel voi vedea.”

Lazarus l-a privit pe bărbatul de vârstă mijlocie și îngrijit cum așează un teanc de pergamente noi pe masă. Bărbatul în robă a așezat mai multe călimare cu pene pregătite lângă teanc înainte de a se ocupa de asamblarea complicată a unui trepid asemănător alamei . Lazarus a oftat și a aruncat o privire spre ușile holului zdrențuite și spre luna expusă.

— Ieși înainte, încet, porunci Hugon.

Lazarus s-a apropiat când Hugon l-a oprit cu o mână, spunându-i: „Stai acolo.”

Lazarus s-a conformat și și-a întors atenția asupra pregătirii meticuloase a aparatului metalic de către bărbat . Dispozitivul neobișnuit avea o înălțime de puțin peste 30 de centimetri, așezat pe trei picioare desfăcute; și susținea, vertical în cadrul său, o farfurie fixă și concavă din alamă, cu un diametru puțin sub 30 de centimetri. Lazarus a observat suprafața interioară strălucitoare a farfuriei, care strălucea ca o oglindă fină din alamă, toată suprafața sa sclipind, cu excepția unei benzi perimetrice subțiri, neîntrerupte și neșlefuite, care părea să conțină gravuri detaliate. Bărbatul a fixat discul de console și, în timp ce ajusta înclinația orizontală și verticală a obiectului cu o serie de pârghii montate, Lazarus i-a studiat partea din spate nerafinată. Suprafața conținea o gravură mare și ornamentată - cea a unui șarpe înaripat, încolăcit pe sine, mâncându-și propria coadă.

Totuși, complexitatea și designul extraordinar al invenției nu se opreau la antena antenei. Cele două picioare ale trepidului, care se aflau cel mai aproape de om, susțineau un raft suspendat și proeminent, pe care se afla o carcasă mică, reflectorizantă, cu un obturator glisant. Bărbatul a pus o lumânare aprinsă înăuntru. A ajustat obturatorul, în timp ce se concentra asupra oglinzii de alamă, până când Lazarus a văzut fața bărbatului strălucind din reflexia flăcării. Apoi bărbatul se întoarse spre Hugon și dădu din cap cu o rază de soare în ochi; totuși făcu un gest cu degetul ridicat, ca și cum ar fi sugerat că ar mai avea nevoie de un moment de pregătire.

Ochii lui Lazar se întoarseră și ei spre Hugon; totuși, în alunecarea lor măturată, recunosc o față familiară în aranjamentul asemănător unui cor de persoane din spatele mesei – și odată cu aceasta, o privire neașteptat de rece și distantă a nimănui altcuiva decât însuși Lordul D'Alcicourt. Lazarus l-a privit în ochi, poate în speranța că ar putea zări o licărire de ajutor voit. Totuși, D'Alcicourt doar l-a privit de după umărul unui alt bărbat așezat, oferindu-i lui Lazarus doar o privire goală.

Hugon l-a provocat pe Lazăr, în timp ce scutura pergamentul. „În mâna mea, am o înregistrare a cuvintelor tale. Te pretinzi a fi, Lazăr Gogu, un zburător creștin.”

Hugon își încordă sprâncenele și dădu din cap. — Vom vedea.

„Domnule D'Alcicourt”, strigă Lazarus în direcția Lordului detronat. „Dacă vă place, Domnul meu; vă implor ajutorul.” Totuși, D'Alcicourt nu și-a arătat fața.

„Liniștește-ți limba!” a urlat Hugon, aruncând pergamentul pe masă și sărind de pe platforma ridicată. S-a năpustit asupra lui Lazarus, scoțând în același timp un pumnal. Lazarus și-a ținut respirația când Hugon i-a îndreptat lama spre gât.

Cuvintele lui Hugon au răsunat în toată sala: „Eu sunt singurul Stăpân al acestor ținuturi!”

Încă o rostire a numelui său și îți vei găsi capul la picioarele mele! Mă prinzi?”

Lazăr înghiți în sec și dădu din cap. „Iartă-mă, Doamne.”

„Numai de data asta”, răspunse Hugon sever. „Nu voi ierta o astfel de ofensă decât o singură dată.”

— Ești milostiv, Doamne, a declarat Lazarus, coborându-și privirea spre lama din mâna lui Hugon.

Hugon a retras cuțitul, bombănind: „Într-adevăr, sunt; dar nu cu cei care ar putea conspira să măucidă în somn.” L-a apucat de braț pe Lazăr și l-a condus la bărbatul în robă și la ciudata sa insignă de alamă, întrebându-l în timp ce îl întreba: „Ți-ai pregătit mâncarea?”

— Încă o clipă, oferi bărbatul înainte de a-l corecta pe Hugon, cu un puternic accent italian, Moonwind window, Stăpâne... nu e o farfurie.

„Grăbește-te”, lătră Hugon la bărbat în timp ce se îndrepta spre Lazarus. „Trebuie să știi.”

S-a uitat adânc în ochii lui Lazăr și s-a întrebat cu voce tare: „Cu adevărat albastru, ca marea cea mai adâncă.” Și-a lovit cu lama obrazul lui Lazăr . „Deschide.”

Lazăr și-a deschis gura.

„Și ce dinți mari ai – ca ai lupilor.” A lovit cu lama un canin când Lazarus a sărit înapoi și și-a închis buzele. „Chiar așa sunt.” Hugon i-a zâmbit lui Lazarus încruntat înainte de a păși lângă el.

Lazăr îl privea cu coada ochiului.

Hugon și-a mișcat ușor pumnul pentru a mișca o șuviță de păr negru și a expune urechea lui Lazarus, curbată în jos . „Ce urechi ciudate sunt acestea: de pisică, de câine sau de Demon?”

„Creștine, Doamne”, l-a apărât Lazăr.

— Cum spui și tu, răspunse Hugon, înconjurându-se acum în spatele lui. Și aceste aripi monstruoase sunt ale cărei păsări, liliac sau fiară?

„Un om zburător, Doamne”, a răspuns Lazăr. „Sunt un om zburător creștin.”

„Așa spui și tu; totuși, eu am văzut astfel de aripi doar în relatări schițate despre Demoni și Dragoni. Sunt goale de pene și nu au nicio frumusețe, așa cum au aripile Îngerilor.”

„Și n-am văzut niciodată o schiță a unui zburător creștin.” Hugon se aplecă lângă el și șopti: „Ce zici de asta?”

Lazăr și-a încleștat maxilarul, s-a întors și i s-a adresat lui Hugon: „Dacă vă place, Doamne, ați putea ruga pe cineva să-mi schițeze o imagine.”

Într-o clipă, Hugon se îndepărtă, își ridică lama, o coborî, chicoti și dădu din cap, recunoscând: „Și deștept, de asemenea. Totuși, mi-ar plăcea cu atât mai mult dacă ai vrea... să-ți desfaci aripile.”

Lazăr a oftat și și-a întins aripile; și întreaga sală a găfâit.

„Liniște!” a lătrat Hugon, incapabil să-și ia ochii de la Lazarus. A făcut un pas înapoi și a absorbit întinderea impunătoare a aripilor lor, vârful lângă vârful; și a clătinat din cap. „Chiar nu sunt aripi de înger... prea bestiale... chiar oribile.”

Lazăr și-a împăturit aripile în timp ce Hugon se învârtea în jurul lui și privea dincolo de masă, și în direcția unui cavaler pe jumătate îmbrăcat. L-a întrebat: „I-ai găsit pe episcop și pe scrib?”

„Nu, Doamne”, veni răspunsul aspru al soldatului . „Și nu erau printre morți.”

Hugon dădu din cap și se întoarse spre Lazarus cu o dezamăgire evidentă. Își dresă glasul, se apropie repede de Lazarus și își încrucișă brațele într-un gest aparent sfidător. „Într-un proces-verbal de mărturisire sub jurământ, ai susținut că ești capabil să zbori, fără a avea nevoie de odihnă, timp de o jumătate de seară.”

„Da, Doamne.”

Hugon și-a mijit ochii și s-a aplecat, adăugând: „Ceea ce mă aduce la întrebare: de ce ai spus «jumătate de seară» în loc de «jumătate de zi?»” Hugon s-a aplecat spre Lazarus,

fiind atât de aproape, încât Lazăr îi putea simți respirația pe nas. Hugon a tras de colierul de piele al lui Lazăr pentru a scoate la iveală crucea de rugăciune din lemn de sub bluza sa neagră. „Există ceva care te-ar putea împiedica să zbori la lumina zilei?” A frecat crucea între degete în timp ce își înfîgea ochii în cei ai lui Lazăr, așteptând răspuns.

Lazarus și-a ferit privirea înainte de a da un răspuns gânditor: „Cerule mai răcoros al serii este mai potrivit pentru osteneala zborului, Stăpâne.”

Hugon își chibzui răspunsul cu buzele strânse înainte de a da din cap. „Și presupun că zborul nu e o sarcină ușoară; așa cum unele băătălii se poartă mai bine sub lună.” Apoi îl privi dur pe Lazarus, continuând: „Și așa cum unii oameni se poartă mai bine în liniștea somnului.”

— Poate, cum spui, Doamne, propuse Lazăr.

Hugon eliberă crucea de rugăciune, făcu un pas înapoi și își arătă pumnalul. „Ridicați mâinile.”

Lazăr și-a încleștat maxilarul când Hugon a tăiat frânghia care îi lega încheieturile mâinilor, spunând: „Ai dinții unui demon; cu urechi diabolice; aripi de dragon; și o privire rece și albastră care se revarsă din ochii tăi ca cea a unei mări înghețate.”

Frânghia a alunecat, încolăcindu-se pe podea.

„Doamne, sunt un creștin care zboară —”

„Vom vedea!” , exclamă Hugon.

Lazăr și-a înclinat capul.

Hugon a remarcat: „Nu te eliberez de legăturile tale din încredere sau bunătate.”

„Doamne?”

Hugon a explicat: „Atâta timp cât un Demon este legat, va spune și va face orice pentru a se elibera. Acum ești liber să vorbești și să acționezi în fața mea în orice fel dorești.” Hugon și-a retras lama și a înfățișat mâinile goale. „Dacă vrei să mă ucizi, acum ți-a venit momentul.”

Lazarus a aruncat o privire în spatele lui Hugon și l-a observat pe d'Alcicourt încă ascuns în spatele altor bărbați. Apoi i s-a adresat lui Hugon: „Nu vreau să fac rău nimănui, Stăpâne.”

„Indiferent de dorințele sau cuvintele tale”, a respins Hugon, luându-l pe Lazarus de braț și apropiindu-l și mai mult de bărbatul în robă de la masă, „Îți voi afla adevăratele intenții.” „de pe placa lunară.” L-a întrebat pe bărbat: „Ești gata?”

„Aproape, Doamne”, răspunse bărbatul înainte de a se uita pe lângă invenție și a-i șopti lui Hugon: „Nu e o farfurie lunară... nici o farfurie cu fereastră... nici o farfurie cu fereastră.”

„E o fereastră a Lunii.”

Hugon îl concedie cu un gest iritabil al mâinii. „Așa este! Fă ce trebuie; eu...”

„Adu acum înaintea ta omul înaripat.”

„Fereastră cu lună, Doamne?” întrebă Lazăr.

Hugon îl privi urât. „Într-adevăr. Singurul ochi divin adevărat al destinului – unde viețile oamenilor care încă nu au trăit și formele regatelor, încă nenăscute, sunt sculptate pentru totdeauna.”

„În piatră.” Cu un gest și o mână deschisă, Hugon l-a prezentat pe Lazăr bărbatului în robe; „Aș vrea să te cunosc pe minunatul meu astrolog și preot, Albeard de Elhosie.

Ca profet al profețiilor și clarvăzător personal, Albeard este omul care te-a văzut

strecurându-te pe fereastra turnului meu și ucigându-mă cu un pumnal în timp ce dormeam.”

Lazarus și-a încleștat maxilarul, a închis ochii și a reflectat asupra acuzației aparent absurde. Și, în scurta sa reflecție, a înțeles că cineva îl informase pe Hugon despre un complot propus, care îl includea pe el, un pumnal și o fereastră a turnului. S-a uitat în direcția lui D'Alcicourt; și ochii lui l-au căutat; totuși, Domnul

răsturnat a rămas ascuns în mulțime. Și s-a întors și i-a cercetat pe servitori, căutând o altă față familiară în mulțime; totuși, nu a găsit nicio urmă a valetului său. De asemenea, nu a zărit-o pe spălătoreasă sau pe servitoarele ei printre ei.

Lazăr a oftat și s-a apărut cu un apel la evident: „Totuși, nu ești mort, Stăpâne.

Și am rămas sub pază constantă de la sosirea mea. Nu aș putea face un astfel de act.”

Hugon rânji și dădu din cap. „O, dar ai făcut-o – peste trei zile – și totuși ți-am oprit mâna ucigașă!”

O ameteală l-a cuprins pe Lazăr; și l-a tras adânc aer în piept. „Doamne, dacă-ți place, nu înțeleg ce vrei să spui.” A clătinat din cap. „Dacă mi-ai fi oprit mâna, așa cum pretinzi, atunci n-aș fi putut face așa ceva – nici măcar peste trei zile.”

La care Hugon a răspuns: „Este harul lui Dumnezeu, astrologul meu și minunata sa placă de fereastră —”

— Fereastră Lunii, Stăpâne, interveni Albeard cu amabilitate.

„Chiar Acela”, a afirmat Hugon, continuând: „Și cu darul lui Albeard și cu mașina lui binecuvântată, pot fi martor la evenimente înainte ca ele să se întâmple. Cu adevărat, mi-am văzut propriul destin ...”

Hugon s-a întors și a proclamat întregii săli: „—Ca rege iminent al multor regate!”

Soldații lui au ridicat armele și au strigat ca un cor de urale. Hugon a zâmbit înainte de a reduce la tăcere holul cu o mână calmă. S-a întors către Lazăr, afirmând: „Va fi nevoie de mai mult decât un om zburător și un pumnal care să-mi anuleze destinul dăruit de Dumnezeu.”

Lazăr s-a uitat la Albeard; totuși, bărbatul în robă i-a întors doar o privire îngustă și a dat din cap în timp ce așeza pergamentele la loc. Bărbatul a scos o pană dintr-o fântână, i-a uscat vârful și, fără să-și ia atenția de la pregătirile continue,

informa Hugon; „Doamne, e timpul.”

Hugon a confirmat cu o înclinare a capului și i-a ordonat lui Lazarus să rămână unde stătea. Apoi a pășit pe platforma de piatră și a înconjurat masa, aruncându-și pumnalul peste ea. În timp ce se întorcea la scaunul său parțial carbonizat, Hugon le strigă tuturor celor din sală: „Toți oamenii mei de la sol cunosc practica – voi păstra tăcerea deplină.” Apoi se întoarse spre „Și mă aștept ca noii mei servitori să respecte același lucru. Prin urmare, fiecare femeie va avea grijă de copilul de lângă ea; și fiecare va răspunde pentru tulburarea copilului ei. Oamenii mei se vor mișca rapid pentru a reduce la tăcere orice tulburare - chiar și pentru a grevi! Nu vă înșelați în cuvântul meu, deoarece nu există nicio pledoarie cu care să negociați, odată ce aceasta este „S-a terminat! Acum, asumați-vă noile roluri!”

Femeile se strecurau printre servitorii adunați, apucând copiii și trăgându-i spre sânii, atingându-și buzele cu degetele și șoptindu-le cu înverșunare în urechi. Copiii dădură din cap, iar femeile îi legănau în timp ce o nouă liniște se așternea peste servitori.

Hugon privi peste umăr și se adresă corului de demnitari și cavaleri în robe, care se înșirau de-a lungul peretelui. Le făcu un semn de concediere, spunând: „Depărtați-vă de noi; faceți loc revelației.” Ca un val, aranjamentul a început să se împrăștie, lăsând loc doar pentru Hugon și astrologul său. Se întoarse și arătă spre Lazarus, dând un avertisment scurt și sumbre: „Mișcă-te, sau vorbește, și vei muri.” Apoi pocni din degete spre rândul de arcași care stătea lângă ușile duble zdrențuite ale sălii, înainte de a-i face un gest. Aceștia se conformară, îndreptând arcurile spre Lazarus.

Lazarus și-a ținut respirația, îndreptându-și atenția de la Hugon către astrolog, apoi către corul de bărbați mișcători, în spatele lor și al mesei. Și, în timp ce oamenii își continuau cheltuielile, mai jos pe perete, Lazarus a zărit din nou chipul Lordului D'Alcicourt și l-au privit în ochi. Totuși, D'Alcicourt nu s-a mișcat împreună cu restul bărbaților; a rămas nemișcat pe loc, cu ochii rece fixați asupra lui. Iar Lazarus a clătinat din cap și a ridicat din umeri spre el, sugerând în tăcere întrebarea: „De ce?”

Și în acel moment, Lazarus știa foarte bine motivul distanței continue a lui D'Alcicourt. Înainte să se poată calma după șocul revelației sale, Lazarus a scos un șuierat puternic care a zguduit întreaga sală - deoarece Lordul D'Alcicourt nu avea tors; în schimb, doar stâlpul unui candelabru înalt de pe podea îi servea drept suliță pentru a-i susține capul decapitat.

„Arcurile sus! Sunați-l!” a strigat Hugon. Soldații au zburat la comanda lui și, în timp ce arcașii își ridicau armele, rândurile alăturate de spadasini s-au desprins din rândurile lor și l-au înconjurat pe Lazarus, înconjurându-l cu un cerc strâns de săbii scoase. „Dacă el...”

„Mișcă-te, străpunge-!” Apoi s-a adresat direct lui Lazăr: „Interzic orice vorbire diabolică și orice țipăt demonic! Zburător sau nu; dacă mai șuieri la mine, vei muri unde stai .”

„Nu vei —”

"Tăcere!"

Lazăr își întoarse privirea; totuși, din toate unghiurile, nu văzu decât niște lame ridicate. O picătură de sudoare îi ustura ochiul; urechile îi ardeau, iar memoria îi fulgeră cu amintirea călugărului Clodius și a bastonului său ridicat de mustrare.

Hugon se năpustea pe partea opusă astrologului, pocnind din degete nerăbdător și arătând spre fereastra Lunii.

Astrologul a așezat o pană înmuiată peste un pergament gol și s-a aplecat perfect în fața farfuriei cu oglindă.

În toată sala, nici măcar o tuse sau un strănut nu a contestat starea de tăcere impusă; astrologul ședea absorbit de strălucirea convergentă a ferestrei Lunii.

Lazăr se concentrează asupra bărbatului; a cărui privire pătrunzătoare se contopi cu lumina plăcii reflectorizante a trepiedului . Sprâncenele bărbatului se întăriră, iar ochii i se retraseră precum cei ai unei păsări de pradă iscoditoare, privind spre eternitate. Buzele bărbatului tremurau în timp ce murmură pentru sine, iar Hugon se dădu înapoi cu grijă, astfel încât să nu-l deranjeze.

Hugon se furișă pe spatele lui Albeard , uitându-se peste umărul său la pergamentul gol. Astrologul hipnotizat, deși captivat de invenția sa, scria cuvinte în timp ce Hugon le rostea în tăcere:

Unde creaturile sălbatice se adună cu șacalii
Demonii se adună cu strigăte huiduitoare
În repaus, așa cocoțat peste cuiburi de bufniță
O umbră de înger devastator se odihnește

Invocând pofta, astfel încât să-I fure sămânța
În vise, această Regină a Demonilor reproduce
Luptându-se cu Bărbatul, în timp ce ea —

Astrologul se întoarse spre Hugon, în timp ce fața lui ardea puternic în strălucirea Ferestrei Lunii.

„Doamne, nu!” a găfâit el, cu ochii înlăcrimându-i-se.

Hugon se dădu pe spate, gândindu-se. „Dumnezeu știe ce?”

Imediat, Fereastra Lunii a atras atenția celor doi bărbați; acum strălucea cu o nuanță albăstruie; și, chiar în centrul ei, un punct de lumină albastră mai strălucitoare se răspândea în exterior, umflându-se

Într-un inel azuriu care se extindea încet în exterior și spre perimetrul rotund al oglinzii de alamă.

„Ce noutate e asta?” întrebă Hugon, îndepărtându-se de astrolog și de Fereastra Lunii. „Ce se întâmplă?” Își scoase pumnalul de pe masă. „Ce te apucă?”

Astrologul se uită în sus la Hugon, chicotind și plângând în același timp. Ridică din umeri. „E mama lui.”

Și-a încrucișat fruntea cu degetul mare, în semn de cruce, continuând cu un râs înlăcrimat în timp ce se ridica în picioare și se întorsese spre Hugon. „Sfinte Denis, protejează-ne.”

Hugon și-a apăsât pumnalul pe pieptul astrologului . „Adună-te! Spune-mi!”

Bărbatul încercă cu un răspuns inegal: „ Mama lui... nu... nu putem vorbi despre ea, Doamne!”

L-a apucat pe Hugon de braț. „Nu aici; nu acum! Nu!”

Hugon se întoarse și trânti Fereastra Lunii de pe masă, trimițând-o să zboare prin hol. Aceasta se opri în fața servitorilor îngroziți. A apăsat lama pe gâtul astrologului . „Dar mama lui?”

Bărbatul s-a murdărit și a plâns.

Hugon îl insistă. „Cine este ea?”

„Ea este... vă implor, Doamne.”

Hugon și-a apăsât lama sub maxilar.

„Ea este: Mic... Doamne, nu trebuie!”

Hugon a scos o șiroaie de sânge. „Micuț... micuț ce?”

„Nu”, a insistat astrologul, „Doamne, nu acum!”

„Acum!” mârâi Hugon.

„Lilith! Heyle! Lucifae! Steaua Morningstar! Are multe nume”, a strigat el înainte să se prăbușească. pe podea și se prăbușea într-un dezastru egocentric și plângând.

„Ua-hum! Ua-hum!” Un corn de luptă îndepărtat a răsunat în afara sălii castelului. Hugon și-a îndreptat atenția către ușile duble pe jumătate securizate cu chingi de fier ale sălii și le-a făcut semn oamenilor săi să securizeze mai bine intrarea. În afara sălii și printre depărtatele și urgentele chemări la arme, Hugon a auzit comenzi pripite de apărare imediată dincolo de ușile duble, laolaltă cu strigăte suprapuse și oribile ale soldaților pe moarte. Ușile zdrăgănea de bătăile și loviturile pumnilor și halebardelor; și cu o tensiune, subliniată de strigăte înăbușite de urgență.

Interiorul sălii s-a umplut de o tăcere mormântală, în timp ce sute de ochi erau fixați asupra ușilor duble când Lazăr s-a uitat la servitorii ghemuiți și a zărit un băiat singuratic, strecurându-și drum printre copii și femei plângând. Băiatul s-a ghemuit lângă fereastra Lunii și a căutat priviri ațintite asupra lui când a zărit privirea lui Lazăr . Cu o

Cu o strălucire în ochi, a făcut un gest spre Lazarus, ducându-și degetul la buze înaintea de a lua Fereastra Lunii și de a se furișa înapoi de unde venise.

Lazăr și-a îndreptat atenția către Hugon și l-a văzut învârtindu-se și adresându-se capului lui d'Alcicourt: „Ce, în numele lui Dumnezeu ...”

În exterior, privirea scurtă a lui Hugon sugera o încercare de a deduce din ea orice revelație care ar putea cumva să dezvăluie o strategie; oricât de absurdă, care ar putea include atacarea lui după ce acesta își asigurase fortificațiile inamice. Totuși, a ignorat rapid capul tăiat și propriile sale calcule inconexe; și s-a întors către astrologul lovit. „Ea, cine? Ce este această Femeie Demon cu multe nume?”

BUM! O explozie colosală a zguduit sala până în picioare. Servitori și soldați s-au împrăștiat cu viețile lor în timp ce un torent de pietre de pe acoperiș s-a prăbușit pe podeaua din mijloc a sălii; iar puterea exploziei aproape că a trântit toți gardienii la pământ. Resturi s-au revărsat de pe acoperiș, în timp ce o coloană densă de praf s-a revărsat pe podea și s-a extins ca o ciupercă, umplând fiecare colț al sălii cu pietriș și cenușă. Și în urma – în acel moment scurt și liniștit, când oamenii s-au adunat stângaci – când ultimul praf s-a așezat și liniștea a apăsas asupra sălii ca o respirație ținută –

Femeile și copiii țipau; bărbații se strecurau în spatele lor; iar cercul spadasiilor fugea de Lazarus, lăsându-l ghemuit lângă podea și părând gata să se năpustească asupra prezenței dezvăluite din fața lui. Cu urechile pe spate, ochii mari, aripile desfăcute și colții pregătiți, Lazarus suieră la ceea ce dezvăluia bruma risipitoare. În fața lui, Uriașul Porc își bătea din aripi, își zgâria ghearele prin aer, își ridica colții și se prezenta cu un răget răsunător chiar încât zguduia castelul.
pietre de zid.

Sub arcadele tavanului deteriorate, coloane masive de stejar se sfărâmau și se crăpau pe rând sub greutatea schimbătoare a pietrelor de susținere. Treptat, precum un turn Babel care se dărâmă, și mai mult din acoperișul sălii a cedat stăpânirea asupra cerurilor. Secțiuni întregi au cedat. În total, pietrele lor au căzut la pământ ca o lovitură zdrobitoare a ciocanului lui Thor, aplatizând grupurile de soldați. Bărbați nevătămați au atacat Bestia, în timp ce arbaletierii și arcașii își descărcau armele pentru a acoperi partea cea mai apropiată cu săgeți și săgeți înfipte. Uriașul a răcnit și s-a clătinat pentru a-i înfrunța când un al doilea val de săgeți și-a nimerit ținta în față. Totuși, a mârâit doar puternic și nu a înaintat. În schimb, i-a respins și și-a îndreptat ochii negri spre Lazăr.

„Ucide-!” a țipat Hugon în timp ce se arunca în spatele mesei și se cățăra pe podea. A alergat peste astrologul ghemuit și plângând înainte de a se ascunde sub

masă. Demnitari în robe speciale l-au urmat, înghesuindu-se sub mobilier; și s-a luptat cu ei în apărarea spațiului său.

Lazăr și-a fixat privirea asupra Uriașului Porc în timp ce acesta se retrăgea pe marginea mesei. Și a urmărit mișcările uriașului ghemuit în timp ce acesta continua să înainteze cu ghearele deschise și aripile desfăcute, chiar în timp ce tot mai multe săgeți îi împingeau pielea zbârlită și fără sânge. Lazăr s-a oprit și s-a întors; și, cu spatele la zid, l-a privit cu furie pe uriașul înaripat. Ochi în ochi – om zburător către Fiară zburătoare – Lazăr a adoptat o poziție la fel de neclintită; în timp ce se ghemuia, își întindea brațele sub aripile desfăcute și dădea drumul unui șuierat malițios.

Uriașul a pufnit și l-a năvălit pe Lazarus, mânuind o pereche de gheare puternice care au aruncat masa în aer. Totuși, înainte ca obiectul să explodeze în așchii - chiar înainte de a lovi peretele, Monstrul și-a trecut celălalt membru prin masa înghesuită de oameni, aruncându -i cap la cap pe podeaua holului și așezându-se într-o încurcătură împrăștiată de rămășițe contorsionate. În strânsoarea fermă a ghearelor Demonului , Hugon ar fi putut părea doar o păpușă amețită și delicată. Lazarus s-a întors să fugă, iar uriașul s-a repezit și a izbit vârfurile colților de perete. Un Lazarus prins în capcană s-a întors încet și, în acel moment, a zărit o asemănare cu el însuși în ochiul ogrei - imaginea propriei reflexii a lui Eljo , vizibilă pe suprafața sa neagră și lucioasă. Părul lui Lazarus flutura în respirația putridă a Bestiei. Monstrul îl ținea pe Lazarus lipit între colții săi și de perete.

„Ajută-mă, omule zburător.” Hugon a găfâit din mijlocul ghearelor strânse. Bestia l-a ascuns pe Hugon sub colți, aducându-l aproape de Lazăr; iar Hugon a început să tușească și să chicotească în același timp, ca și cum ar fi descoperit un umor macabru în momentul incredibil de macabru. S-a uitat la Lazăr, acuzându-l: „Ai invocat Bestia asta! Creștin zburător , te numești?”, chiar în timp ce uriașul îl trăgea pe bărbatul cu ochii mari și rânjitor de lângă Lazăr, îl întorcea într-o parte și îi mesteca măduva capului.

Un torent de săgeți și sulițe s-a revărsat peste Bestie în timp ce Lazăr se ascunse, se rostogoli sub colți masivi și își recăpăta echilibrul. A năvălit spre ușile duble și s-a oprit în fața arbaletelor îndreptate spre pământ. Totuși, Bestia l-a urmat. Soldații și-au ridicat armele peste Lazăr și i-au umplut fața cu săgeți, exact în timp ce acesta se învârtea și se întorcea în direcția opusă, cam pe la periferia sălii . Prin praful și resturile care continuau să cadă din tavan, Lazăr a zărit stele printr-o gaură masivă din tavan; cu toate acestea, gigantul care se mișca în grabă s-a menținut între el și o rază clară de acțiune spre cerul nopții.

Camera bubuia, iar crăpături tot mai largi încrețiră pereții sălii, coborând rapid din tavan ca niște fulgere negre; iar pietrele zidului se prăbușiră, aducând la început ruine. Lazarus depăși partea opusă a platformei și se repezi pe lângă arcada triplă care adăpostea femeile și copiii acum dispăruți. Brusc, coloanele contraforturilor se prăbușiră în timp ce o avalanșă de pietre se revărsa în jurul lui, resturile lor căzându-l trântind pe lespezi. Se rostogoli și se ridică în picioare în timp ce ogrul răcnea sub o ploaie de pietre - și văzu gaura mult mai lată din tavan, cu cerul său negru primitiv și marea de stele. Deodată, cerul dispăru în spatele aripilor masive și desfăcute ale Bestiei, în timp ce aceasta se îndrepta spre el. Apoi se opri.

Lazăr a analizat în grabă momentul - era ca și cum Bestia știa că vrea să scape prin gaura căscată și i-ar fi îndrăznit orice încercare. Și Lazăr a presupus că, având în vedere rapiditatea demonstrabilă a Uriașului Porc, nu ar fi putut atinge suficientă rapiditate într-o urcare abruptă, pentru a evita enormul său impact. Mai mult, Lazăr a înțeles că, în norocul caz în care ar fi scăpat de ghearele Bestiei în zbor, Monstrul ar fi avut cu siguranță un avantaj egal față de el - și din experiență, știa că nu putea scăpa de aripile puternice ale Bestiei atunci când se înălța spre cer. Lazăr a analizat toate acestea și le-a respins instantaneu în timp ce se desprindea de ele. de la distanțier și prins cu șuruburi mai jos în perete.

S-a năpustit în direcția de unde soldații l-au escortat inițial în sală; și a atacat spre intrarea acum lipsită de oameni, care ducea mai adânc în măruntaiele castelului. Printre foi de mortar care se revărsa, gigantul ciuruit de săgeți l-a urmărit, croindu-și o cale rapidă prin movile de roci și moloz. Și într-o clipă poate indivizibilă prin percepție sau eveniment marcat, Lazarus a străpuns intrarea chiar în momentul în care aceasta exploda; iar explozia pietrelor care se dezintegrau l-a aruncat la podea. Totuși, s-a ridicat în picioare când gigantul și-a înfipt capul adânc în coridor, pentru a se rătăci, a răcni și a-și lovi colții de pereții dărâmați. Lazarus s-a repezit, a început să alerge, a ocolit un colț și a coborât o scară șerpuitoare care se învecina cu un coridor inferior al castelului. A sărit la baza scărilor și s-a întors din nou, în timp ce se uita înapoi pentru a vedea un val mare de pietre, revărsându-se din priză și căzând spre el. Colții care se zbăteau au îndepărtat pietrele, dezvăluind capul masiv și săpat al Bestiei care o urmărea. Pereții sălii s-au îndoit în exterior, iar tavanul s-a prăbușit în jurul structurii colosale a Bestiei, deoarece dimensiunile mai mici ale coridorului nu i-au putut găzdui masa. Totuși, Monstrul a continuat să înainteze, izbindu-se din ce în ce mai adânc printr-o

Lazăr a năvălit pe coridor și a trecut în viteză pe lângă ușa rudimentară familiară a casei sale

fosta închisoare. A străbătut șerpuirile sălii, a ocolit o arcadă și s-a oprit. În fața lui, unde se aștepta la o ușă de fier primitoare, o movilă de soldați morți zăcea într-o grămadă înaltă. A înaintat și a zărit o față familiară lângă baza grămezii - cea a soldatului uriaș cu părul roșu, cu o privire somnoroasă și care nu se uita la nimic, în afară de un pat de sabie rupt și apropiat. Peste tunetul constant al unui castel care se prăbușea, răgetul răsunător al Bestiei l-a îndemnat rapid să scoată cadavrele din stivă. Unul câte unul, i-a mutat pe soldații uciși și i-a aliniat lângă zid și, cu fiecare răget al Bestiei - cu fiecare cutremur al noii sale lovituri, zidurile din jurul lui Lazăr s-au ondulat cu pietre mișcătoare și sfărâmate. Și când i-a îndepărtat suficient pe morți de ușă, s-a cățarat peste cadavrele rămase și s-a luptat cu zăvorul de fier al ușii, care refuza să cedeze. A lovit zăvorul chiar și în timp ce lespezile se mișcau sub el. Mortarul se revărsa din jurul intrării în mină în timp ce ușa de fier se pleca sub piatra de acoperire prăbușită a învelișului său de piatră.

„Deschide!” a strigat Lazarus, izbindu-se puternic cu umărul de ușă. Și la fel de repede, zăvorul s-a spart, balamalele s-au desprins din mortarul de piatră; și a căzut peste ușa unei gropi care se prăbușea constant și era plină de praf. Totuși, prin molozul care se agita, o adiere de aer de seară l-a cuprins și a găsit o pătură de stele întinse deasupra. S-a ridicat în picioare, a sărit în sus și, cu un pocnet din aripi, s-a apucat de marginea de sus a gropii. S-a tras afară, și-a sprijinit picioarele și a căutat cerul spre est, cu luna în creștere.

Lazăr a tras adânc aer în piept, și-a îndreptat aripile și s-a pregătit de zbor; când glasul prizonierului creștin s-a auzit din groapă: „Lazăre, ajută-ne!” S-a întors și a privit în jos în ceața de praf și întuneric pentru a-i descoperi pe prizonieri luptându-se cu lanțurile și încercând să-și scoată fierurile atașate din peretele prăpastiei.

BUM! Curtea interioară tremura sub cizmele lui Lazarus, aluzie la hotărârea neclintită a Uriașului Porc de a se îngropa complet prin coridor și de a ieși din groapă după Lazarus. Brusc, Lazarus l-a văzut pe creștin căzând pe spate, cu lanțul smuls din zidul dărâmat. La fel, bărbatul din nord a izbit cu piciorul pietrele sparte și i-a smuls cătușele.

Lazăr s-a aplecat lângă groapă, fluturând vehement și strigând: „Aruncă-mi lanțul tău!” Creștinul a aruncat capătul liber al cătușelor sale spre Lazăr. Iar Lazăr a apucat lanțul și l-a smuls pe prizonier din groapă, rostogolindu-l într-o parte în timp ce îl striga pe bărbatul din nord: „Acum, al tău! Grăbește-te!”

La rândul său, uriașul și-a aruncat lanțul; iar creștinul l-a ajutat pe Lazăr să-l tragă în siguranță. „Trebuie să fugiți amândoi! Un mare rău vine încoace!”, i-a avertizat Lazăr înainte de a se strecura în întuneric.

Bărbatul din nord se rostogoli pe pământ, tresărind de durerea provocată de un cot urâtă când îl zări pe creștin, cu mâinile în aer și ocolind terenul, încercând să calmeze și să țină sub control un armăsar mare și alb. Și când calul înspăimântat făcu mișcare să treacă în fugă pe lângă el, creștinul se dădu în mod repetat la o parte, înainte și înapoi, opunându-se fiecărei sale evadări. Bărbatul din nord strigă, ținându-și brațul: „Deci, ai de gând să mai furi un cal, nu-i așa?”

Creștinul i-a aruncat o privire furioasă. „Nu, am de gând să salvez un armăsar de la un mare rău.” „Acum, ridică-te și ajută-mă!”

Totuși, bărbatul rănit din nord s-a rostogolit pur și simplu pe o parte și s-a întors la durerile sale.

TRONC! Lângă el, pereții gropii s-au prăbușit spre interior, pietrele umplându-i rapid golul, în timp ce un nor de praf se ridica din groapă. Bărbatul din nord a sărit în picioare și s-a năpustit spre creștin, sugerând rapid: „Ei bine, dacă vrem să o salvăm – și tot – Creștinul i-a aruncat capătul liber al lanțului său și i-a ordonat să se retragă și să formeze un gard improvizat și mobil prin care să baricadeze Bestia. În doar câteva clipe, au ținut calul în colțul curții. Creștinul s-a urcat pe armăsar, l-a ajutat pe tovarășul său să se urce în spatele lui, a împins armăsarul afară din curte și spre porțile castelului. Calul alb a țâșnit pe lângă zidurile meterezelor și a lovit pământul într-un galop sălbatic.

„Deci, omul zburător te-a salvat chiar din prăpastia Iadului! Ce spui de asta, omule din nord?”, a întrebat creștinul de peste umăr, peste vuietul tunător al copitelor.

Omul din nord a strigat peste un vânt urlător: „Nu, omul zburător te-a furat de la glorioasa Valkirie; deci, înțeleg că omul tău Ja-Zeus o să te mai aștepte puțin?”

„O, nu-L deranjează”, i-a strigat creștinul. „Totuși, nu cred că cele șaptezeci și șapte de fecioare ale tale vor fi la fel de iertătoare!”

Bărbatul din nord l-a bătut ferm pe umăr. „Ai grijă la limba ta, creștine.”

Foștii prizonieri din groapă galopau peste o câmpie scaldată de lună și se îndreptau spre libertatea nopții, când au zărit o lună pâlpâitoare și silueta minusculă, dar încă aparentă, a unui om zburător singuratic, traversând fereastra rotundă, în nuanțe aurii, a unei luni.

[Sfârșitul capitolului 16]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~